

ΗΡΑ πλησιάζουσιν

Δι' αὐτὸ ἐπληρώθησαν οἱ ὀφθαλμοί σου
δακρύων ;

ΖΕΥΣ

Ναί.

ΗΡΑ

Ἄλλὰ τὸ ἔνδυμα τοῦ ποιμένου αὐτὸ
ὅπερ φορεῖς ;

ΖΕΥΣ

Διὰ τί ὄχι ; Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές μου φό-
ρεμα· Ζεὺς, εἶνε ὁ τοῦ κόσμου ποιμὴν.

ΗΡΑ

Ἄλλ' ἐκεῖ νομίζω εἶνε τοῦ Κάδμου τὰ
ἀνάκτορα.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον ;

ΗΡΑ

Ὁ Κάδμος ἔχει κόρην.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον ;

ΗΡΑ

Ἡ κόρη αὕτη εἶνε κυνηγός.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον ;

ΗΡΑ

Εἶνε ὠραία καὶ ἐρωτομανής.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον ;

ΗΡΑ

Αἶ, αἶ, ἄ, αἶ, αἶ καὶ ξηρός ! Εἶσαι ἀ-
χρεῖος. Αἰωνίως αἰσχύρητας ! Τρεῖς ἡμέρας
ἔλειπες ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον. Ποῦ ἐπλανᾶσο ;
Ἐπλανᾶσο ἐδῶ. Ἐστρωνες ἐδῶ παγίδα καὶ
παστάδα. Ἀθλιε ! Σὲ ἐβαρύνθην. Ἀπηύ-
δησα νὰ σὲ διώκω, νὰ σὲ ὑβρίζω, νὰ σὲ
νουθετῶ. Εἶσαι ἀναίσθητος ! Θὰ ἀποθάνω,
μὲ ἐθανάτωσες !

ΖΕΥΣ

Μὴ φοβοῦ· εἴμεθα ἀθάνατοι.

ΗΡΑ

Θὰ μεταβληθῶ εἰς θνητὴν καὶ θ' ἀπο-
[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

θάνω, ἂν μὴ δυνηθῶ πρότερον διὰ συνω-
μοσίας πάλιν νὰ σὲ ρίψω ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ !

ΖΕΥΣ

Σιγά. — Ἄλλ' εἶπέ με διατὶ ταραττεσαι ;

ΗΡΑ

Ἐπέ με· τίνα κατεδίωκες ἐδῶ ;

ΖΕΥΣ

Οὐδένα ἢ οὐδεμίαν· βλέπεις ὅτι μάλ-
λον καταδιώκομαι, ἀπὸ σέ.

ΗΡΑ

Πῶς εὐρέθης, τίνα ἐζήτεις ἐδῶ ;

ΖΕΥΣ

Πάντα ἄλλον ἐκτός σου, Ἡρα. — Ἄλλ'
ἀκουσόν με, ἰδοὺ ὁ λόγος : Μὲ εὐφραίνει
νὰ καταβαίνω εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐδῶ
καὶ νὰ ὀνειροπολῶ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.
Ἐδῶ προτίθεμαι νὰ δημιουργήσω ὠραῖον
καὶ γενναῖον λαὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλ-
λήνων. Ἐκεῖ κάτω, ὅπου γλυκὺς διαγελά
ὁ ὀρίζων, θὰ ἐγείρω τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν, βασιλίδα τῶν σοφῶν καὶ τῶν μαινο-
μένων. Μὴ μου τοὺς κύκλους ταραττε,
Ἡρα ! Βλέπεις πῶσον φιλανθρώπως ἐργά-
ζομαι ! Ὡ, θὰ ἴδῃς ποτὲ θέατρον ἐδῶ θαυ-
μασίων σκηνῶν ! Θὰ δημιουργήσω λαὸν
τοσοῦτον μειλίχιον, ὥστε εἰς ἓν δάκρυ τοῦ
φονέως του, νὰ τῷ δίδει παρευθὺς συγ-
γνώμην· θὰ δημιουργήσω λαὸν τοσοῦτον
ἐμμουσόν, ὥστε θ' ἀποθνήσκῃ χαίρων, φθά-
νει μόνον ὁ θάνατός του νὰ συνοδεύεται
ὑπὸ μουσικῆς· θ' ἀκολουθῇ τυφλῶς εἰς τὸν
κρημνὸν φθάνει μόνον ὁ ἡγήτωρ νὰ τῷ κε-
λαδῇ τῆς πατρίδος του τὸ ὄνομα· θὰ δη-
μιουργήσω λαὸν τοσοῦτον λάτριον τοῦ κάλ-
λους καὶ τοῦ ὑψηλοῦ, ὥστε θὰ δέχεται
βασιλέα του ἐν νήπιον, φθάνει μόνον τοῦ-
το νὰ καλῆται βασιλεὺς καὶ νὰ κρύπτῃ
εἰς χρυσοῦν νέφος τὴν ζωὴν καὶ τὴν κατα-
γωγὴν του· θὰ δημιουργήσω λαὸν τοσοῦτον
λεπτόνουν καὶ ἐνθουσιώδη, ὥστε θὰ ἐφεύρη
καὶ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν σοφίαν καὶ
τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλ' ὅστις δι' αὐτὸ τοῦτο,
ὑπὸ τοῦ κόσμου θὰ σταυρωθῇ.

ΗΡΑ

Θὰ δημιουργήσῃς λαὸν ὅστις θὰ σὲ ἐ-

μοιάσει ἀπὸ ποδῶν μέχρι κορυφῆς· λαὸν φίλον τῶν λαμπρῶν χρωμάτων, τῶν μεγάλων λόγων, τῶν εὐφυῶν κολάκων, θέλοντα αἰωνίως ν' ἀπατάται· καὶ ν' ἀπατᾷ, λαὸν ἄστατον, νυσταλέον, ἐνθουσιώδη, μαινόμενον, πονηρὸν, ψεύστην, ὡς εἶσαι σύ!

ΖΕΥΣ

Ἐγώ; Διατί;

ΗΡΑ

Διότι ἀρκούντως σὲ ἐγνώρισαι· Διότι μὲν ὅσα μὲ εἶπες ψεύδεσαι. Διότι ἐδῶ κατεσκόπεις ἢ ἐκυνήγεις παρθένον εἶνα· καὶ ὄχι ὠνειροπόλεις τὴν μέλλουσαν Ἑλλάδα σου!

ΖΕΥΣ

Ἄ, πῶς αἰωνίως ἀπατάσαι, Ἥρα, πῶς μάτην μὲ τυραννίζεις! Σὺ ἢ περιβαλλομένη τὸν κροσσὸν τῆς Ἀφροδίτης, σὺ ἢ ἐκάστοτε ἀναδυομένη ἀπὸ τῆς Κανάθου παρθένος, σὺ ἢ βασιλὶς τῶν θεῶν καὶ τὸ ἄριστον ἄστρον τοῦ Ὀλύμπου, φοβεῖσαι τὰς θνητὰς κορασίδας τοῦ κόσμου; Ἐβαρύνθην ν' ἀπολογουμαι; Ἥρα. Μὲ συκοφαντεῖς, μὲ ὑποπτεύεσαι, διότι πολὺ μὲ ἀγαπᾷς. Ὁμως ἐκτὸς τῆς Ἥρας, τίνα ποτὲ ἠγάπησα; Ἐνθυμείσαι τὴν χειμερινὴν ἐσπέραν ὅτε τὸ πρῶτον κατώρθωσα νὰ σὲ φθάσω καὶ μεταβληθεὶς εἰς κόκκυγα ἔπεσα εἰς τὰ γόνατά σου τρέμων καὶ ριγῶν δῆθεν ὑπὸ τοῦ ψύχους; Ἐνθυμείσαι πῶς λαβοῦσα μὲ ἐθέρμαινες τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά σου, εἶτα δὲ μὲ ἐφίλεις τέλειον ἄνδρα περιπαθῶς; Ἄ, τότε ἦσο τόσον ἀφελῆς καὶ γλυκεῖα· σήμερον τόσον πονηρὰ καὶ ἄδικος!

ΗΡΑ καθ' ἑαυτὴν

Πολὺ καλὰ ἄδικος! Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω πόσον ἔχω δίκαιον.—

[Τῷ Διί]

Ἡμικρον. Ἀημονῶ καὶ εἰμὶ ὡς πάλαι ποτὲ ἀφελῆς καὶ γλυκεῖα. Συγχώρει μὲ ἐνίστα αὐτὰ τὰ νεῦρα!.. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἔγγαμος βίος τῆς γυναικὸς· αἰωνία ἔρις· θάλασσα συζευχθεῖσα τὸν ἄνεμον, ὀπόθεν ἢ αἰωνία τρικυμία.

ΖΕΥΣ ὅλος χαρὰ

Ἄγωμεν εἰς τὸν Ὀλύμπου;

ΗΡΑ

Ἄγωμεν.

ΖΕΥΣ

Μίαν στιγμὴν εἶπε ποῖος πάλιν εἶνε αὐτὸς ὁ διαβολὸς ὃν κρατεῖς;

ΗΡΑ

Τίποτε.

ΖΕΥΣ λαμβάνων τὸ τηλεσκόπιον

Κάτι εἶνε.

ΗΡΑ

Τίποτε. Ἐέλινος θήκη διὰ ζακχαρωτά· θὰ τὰ δώσω τοῦ μικροῦ Ἔρωτος.

ΖΕΥΣ ἀποδίδων αὐτὸ

Δός. Θώπευον, θώπευον τὸν Ἔρωτα.— Καὶ ἤδη φύγωμεν.

ΗΡΑ καὶ ΖΕΥΣ

Ἐλθε, ἄρμα τοῦ Ζεφύρου,
Κ' εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου
Τοῦ θεοῦ τῆς γῆς ὁδήγει,
Ἄρου φῶς καὶ ἀρμονία,
Καὶ φαιδρότης οὐρανια
Βασιλεύει οὐδὲ λήγει.

Ἄρα, φέρε τὰ πτερά σου
Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θιάσου
Σπεύσομεν τῶν οὐρανίων,
Ἄρου νέκταρ, φῶς καὶ γέλωτος,
Ἄρου τῶν Μουσῶν τὸ μέλος
Τὸν μακρὸν μας θείλγει βίον.

Εἰς τὴν γῆν ἐν τούτοις ὅπου
Πλέκ' ἢ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου
Ἄχαρι καὶ φροῦδον ὄραμα,
Ἄρου, τρίχε σύ πονήρως
Κ' ἔσο τῆς σκηνῆς ὁ ἦρωτος
Καὶ ὁ αἴτιος συνάμα.—

ΖΕΥΣ

Ἦλθε τὸ ἄρμα τοῦ Ζεφύρου. Δός με τὴν χεῖρά σου, Ἥρα, καὶ πετασθῶμεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ βράχου ἐκεῖνου.— Πόσον σὲ ἀγαπῶ!

(Λαμβάνει ὑπὸ τὸν βραχίονά του τῆς Ἥρας τὴν χεῖρα.—Καθ' ἑαυτὸν καὶ στρίφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κάδμου.)

Ποῦ νὰ ἦνε ἡ Σεμέλη;
Ἄραγε νὰ μ' ἐνθυμῆται;

ΗΡΑ καθ' ἑαυτὴν, ἐτέρωθεν

Ἄ, πανούργε, μὴ σὲ μέλη!
Καὶ ἡ Ἥρα ἐκδικεῖται.

[Φεύγουσιν]

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Αἰ ἐπωμίδες.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ὀλύμπια δώματ'· ἄλλοι θεοὶ παίζουσιν, ἄλλοι γελῶσι πρὸς τὸν Ἡραϊστον, ἄλλοι ἀκροῶνται καθαρίζοντα τὸν Ἀπόλλωνα. Ἡ Ἥρα καὶ ἡ Εἰλείθεια συνομιλοῦσιν ἰδίᾳ πρὸς τινὰ ἄκραν. Ὁ Ζεὺς ἀπὼν, αἰθρία δὲ πανταχοῦ καὶ γαλήνη.]

ἭΡΑ κρατοῦσα τὸ τηλεσκόπιον καθ' αὐτήν.

Οὐδάμοῦ φαίνεται. Βεβαίως εἶνε ἐκεῖ, ἀλλ' εἶνε ὑπισθεν βράχου.

[Τῆ Εἰλείθειᾳ]

Μὴ λησιμονήσῃς λαῖπρον, Εἰλείθουα· ὅπως σὲ εἶπα· θὰ μεναδῆς ἐκεῖ, αὐτὴ θὰ σ' ἐπικαλῆται· θὰ ἐπικαλῆται σοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀρωγὴν, διότι μετ' ἄλιγον ἴσως χρόνον ἔσεται μήτηρ καὶ ἤδη ἤκουσεν ἴσως ἐντός της τὰ θυμὰ δὴ δια πάσαν μητέρα, δι' αὐτὴν πικρὰ σαρτήματα... Φανοῦ ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ἄκρον βράχου τινός· θὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ μείνῃ μόνη, θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ· βάδισον ἔτι πρὸς αὐτήν. θὰ σὲ εἶπῃ πιθανῶς μυστήρια, θὰ σὲ εἶπῃ κλαίουσα τὰς ὀδύνας αὐτῆς καὶ θὰ σὲ ἐπικαλεσθῆ εἰς τὰς ὀδύνας της παραστάτιδα καὶ ἴσως συνένοχον. Ἐχει πατέρα καὶ φοβεῖται· σὺ ὅμως μὴ φοβοῦ. Εἶπε αὐτῇ ὅ,τι σοι εἶπα. Ἄς ζητήσῃ τὸν ὄρκον του καὶ εἶτα ἄς ζητήσῃ τὴν μόνην χάριν παρ' αὐτοῦ· νὰ φανῆ ἐνώπιόν της οἷος πρὸς τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύνευνον. Σὲ εἶπα. Μὴ ζήτει πλείονα.

ΕΙΛΕΙΘΟΥΙΑ

Ἡσύχει, μητέρα μου.

ἭΡΑ

Ἄκουσον, Εἰλείθουα· σὺ ἦσο τὸ μᾶλλον εὐπειθές καὶ μᾶλλον ἀγαπητόν μου τέκνον. Σοὶ ἐχάρισα τὴν ζωὴν καὶ τὸν Ὀλυμπον· καιρὸς νὰ δώσῃς μίαν καὶ μόνην χάριν εἰς τὴν μητέρα σου, καὶ τοι θεότης οὐσα τῶν τοκετῶν.

ΕΙΛΕΙΘΟΥΙΑ

Μήπως, μητέρα μου, εἶπα ὄχι; Πετῶ ἐκεῖ, ἰδοῦ! Λαλῶ ὀλίγα, πράττω πολλά. Ἀνάμεινον καὶ θὰ ἴδῃς.

ἭΡΑ

Ἐχει τὴν εὐχὴν μου, Εἰλείθουα.

[Ἡ Εἰλείθουα ἀρπνίζεται.]

Ἐχει καλῶς.—Λυσσωδέστατε!...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ω; ἀνωτέρω οἱ θεοί. Ἡ Ἥρα ἔρχεται πρὸς τὸν Ἐρωτα, ὃν λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ὠτίου.

ἭΡΑ

Ποῦ ἦσο, θηρίον, χθές;

ΕΡΩΣ τινασσόμενος ἀπὸ τῶν χειρῶν της

Εἰς ἐν ἄλσος ἐπλανώμενη

—Τοῦ Ὀλύμπου ναυαγός;—

Ἐκεῖ κάτω

Εἰς τὰ ὄρη...

Ὅπου μὲ χρυσώδη κόμην

—Τῶν ἐλάφρων κενηγός;—

Ἐπλανᾶτο

Μία κόρη...

ἭΡΑ

Πῶς σὲ ἀγαπῶ, μικρὴ μου!—

Καὶ ἐλέγτετο; Εἶπέ μου!

ΕΡΩΣ

Δέσποινά μου, τί σὲ μέλει;

ἭΡΑ ἀγωνιστῶσα καὶ καθ' ἑαυτήν

ὦ, βεβαίως! Ἡ Σεμέλη

ΕΡΩΣ

Καὶ ἐνφ' πρὸς θήραμά τι

Ἡ παρθένος ριγηλῆ

Βέλος ρίπτει

ὦς ἢ πάλην,

Τὰς πλευρὰς αὐτῆς σπαράττει

Ἡ λαθραία μου βολή,

Κ' ἀφνης πίπτει

Εἰς ἀγκάλην...

ἭΡΑ

Τίνος, τίνος; Ποῦτος ἦτο;

Κἂν αὐτὴ πῶς ἐκαλεῖτο;

ΕΡΩΣ

Πενθερά μου, τί σὲ μέλει;

«Τρυφερότης.»

ἭΡΑ ἐν ἀπογνώσει:

Ἡ Σεμέλη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παρά ταῖς Θήβαις Ἄλση καὶ ὄρη. Φαίνονται ἀπώτατα μόλις τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κάδμου. Ὁ Ζεὺς ὑπὸ στολὴν ποιμένος καὶ ὑπτιος ὑπὸ φιλό-
ραν θαυμάζει τὸ κενὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἠ-
δέως ἀκούει τῶν φύλλων τὸν ψιθυρον. Ἡ
Σεμέλη γονυκλινῆς καὶ πλαγίως αὐτοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι ἐνίστα εἶσαι
ζῶον.

ΖΕΥΣ

Διατί;

ΣΕΜΕΛΗ

Διότι ἐνῶ ἔχεις ἐγγὺς σου τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου, θαυμάζεις τὰ φύλλα τοῦ δένδρου.

ΖΕΥΣ

Ἄ, κρίμα! Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἦλθε μία
ἀηδὼν νὰ καθήσῃ ἐπάνωθέν μας ἀλλ' ἔφυγε,
διότι σὲ ἤκουσε κλαυθμηρίζουσαν. Σιώπησον
τέλος μὲ ἔτραγες!

ΣΕΜΕΛΗ πικρῶς

Εὐχαριστῶ.

ΖΕΥΣ

Διατί;

ΣΕΜΕΛΗ

Τίποτε. — Τοῦλάχιστον ἄλλο τε ἔτραγώ-
δεις τόσον ὠραία! Ἐγείρου' θέλω νὰ σὲ
ἀκούω ἄδοντα, ἐγὼ δὲ σιωπηλῶς νὰ κλαίω.

ΖΕΥΣ

Κρίμα νὰ φύγῃ ἡ ἀηδὼν! — Νὰ τραγω-
δήσω εἶπες; Γνωρίζεις διατί κελαδεῖ ἡ ἀη-
δὼν τόσον ὠραία;

ΣΕΜΕΛΗ

Διότι εἶνε ἀηδὼν' ὄχι ὁ Λυδός.

ΖΕΥΣ

Μὴ ὀργίζεσαι. — Ὅχι' διότι ἐρᾷ.

ΣΕΜΕΛΗ

Λοιπόν;

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν ἅμα παρέλθη ὁ καιρὸς τῆς ὀρχείας,
ἡ ἀηδὼν γίνεται πυργίτης ὀκνηρὸς καὶ
ἄφωνος. Ὁ ἔρως, ὡς τὸ ἔαρ, εἶνε πλήρης
ἀρώματος, κάλλους καὶ ζωῆς ἄνευ αὐτοῦ,

ὁ κόσμος ἅπας εἶνε, ἀπλούστατα, κολοκύν-
θη. Σὲ συμβουλεύω τὸ ἔαρ νὰ δώσης μικρὰν
προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ
ἄνου' θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε λιγυρὰ, καθαρὰ, εὐ-
τονος, μελωδικὴ σχετικῶς, διότι ἐρᾷ καὶ
πολλάκις ἐρᾷ ἰδανικῶς ἔλωσ καὶ ἐν τῇ ἀνα-
μνήσει μόνον. Προσέσχε; ποτὲ τὸν νοῦν εἰς
αὐτήν; Ἴσως ὄχι' μὴ λησιμονήσης λοιπὸν τὸ
ἔαρ, νὰ δώσης μικρὰν προσοχὴν εἰς τὴν φω-
νὴν τοῦ ἄνου.

ΣΕΜΕΛΗ

Εἶνε περιττόν' ἀκούω ἤδη τὴν φωνὴν τοῦ
Λυδοῦ.

ΖΕΥΣ χασμώμενος

Διάβουλε, πῶς μ' ἐκδικεῖσαι! — Ἐὰν ἤμην
ποτὲ Ζεὺς, θὰ ἐβελτίουν βεβαιότατα τὸν
κόσμον. Τὸ ἔαρ ἐν πρώτοις θὰ διήρκει, του-
λάχιστον ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι, μῆνας δέκα, εἰς
τρόπον ὥστε . . . — Πόθεν εἶνε ὁ πατήρ σου,
Σεμέλη;

ΣΕΜΕΛΗ

Σὲ εἶπα' ἀπὸ τὴν Φοινίκην.

ΖΕΥΣ

Ἄ, δι' αὐτὸ ἡ κόρη του εἶνε φλογερὰ ὡς
ἡ ἄμμος τῆς Λιβύης. — Μὲ εἶπες ὅτι ὁ πα-
τήρ σου ἔφερε τὴν ἀλφάβητον εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα' τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλφάβητος;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλφα-βῆτα-καὶ τὰ λοιπά. Μουσικοὶ τό-
νοι τῆς διανοίας. — Ἀλλὰ τὰ ἰδικά σου ὦτα
εἶνε δι' ὀγκηθμούς!

ΖΕΥΣ

Ἄλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα! . . . Πόθεν
ἀπέρρευσαν αὐτὰ τὰ καθάρματα ὡς τὰ τῆς
ἐλύος τοῦ Νεῖλου! Καὶ Ζεὺς ἂν ἤμην, θὰ
ἐφοβοῦμαι πάντοτε αὐτοὺς τοὺς Αἰγυπτί-
ους' μυστηριώδεις καὶ σκοτεινοὶ ἄνθρωποι!
— Ἄλφα, βῆτα! . . . — Φοβοῦμαι αὐτὰ τὰ
λεγόμενά σου γράμματα! — Καλλίτερον
ὅπου ἐγεννήθην ὁ Λυδὸς καὶ ὄχι Ζεὺς.

[Στρεφόμενος πρὸς τὴν Σεμέλην]

Διότι οὐδαμῶς φοβοῦμαι νὰ χάσω ποτὲ τὸν
Ὀλυμπον, ἔχω δὲ εἰς τὰ ἀριστερά μου τὴν
Σεμέλην. Φίλησόν με.